

Toespraak Henk van Essen, Tuin van Bezinning 10 juni 2021

'Wat zeg je tegen iemand die rouwt?'

Dat was de kop boven een artikel dat ik onlangs las.

En het antwoord was eigenlijk heel simpel: het gaat er helemaal niet om wat je tegen iemand zegt die rouwt.

Er kwam een nabestaande aan het woord die het heel pakkend zei: *'Even een arm om je heen. En een luisterend oor. Meer heb je niet nodig.'*

Hier in de Tuin van Bezinning weten we dat.

Hier weten we dat iedereen op zijn eigen manier rouwt.

Dat rouw zo uniek is als een vingerafdruk.

Hier in de tuin weten we dat het niet uitmaakt hoe lang het geleden is.

Dat rouw geen eindtijd kent.

Zo is het bijna vijftwintig jaar geleden dat de ouders van Allegonda Gremmer hun dochter verloren en wij een fantastische collega. Omgekomen tijdens de arrestatie van een vuurwapengevaarlijke crimineel.

'Je weet dat je hier niet de enige bent.

Het is een enorme troost dat ze er nog steeds bij hoort.

Dat collega's en vrienden haar niet vergeten.

Dat ze bij haar stilstaan.'

Zo spraken haar vader en moeder.

En daarmee geven ze zo mooi aan wat de Tuin voor hen, maar ook voor ons betekent.

Dat we hier vandaag Allegonda en haar 163 collega's eren en herdenken.

Omgekomen door geweld of een tragisch ongeval tijdens hun werk.

Deze herdenking, bij dit monument, helpt ons om dat verdriet iets dragelijker te maken.

Want je komt niet zozeer OVER je verdriet heen, je gaat er DÓÓRHEEN, je leert ermee omgaan.

Hier in de Tuin delen we onze verhalen.

En het is belangrijk dat we dat blijven doen.

Om belangrijke, moeilijke en fijne momenten in het leven met elkaar te delen.

Dat hoor ik als ik met collega's spreek, op het bureau of hier in de Tuin van Bezinning.

Dan merk ik ook hoe rouw en verdriet kunnen verbinden.

Kracht kunnen bieden.

Ik heb het zelf meerdere keren meegemaakt, bijvoorbeeld toen ik mijn collega Henk de Jong verloor. Hondengeleider in Haaglanden.

Henk en ik hadden samen in de ME gezeten.

Hij was op weg naar een spoedmelding, ik weet de datum nog: 24 juni 2005.

Een noodlottig ongeval met de dienstauto op de Nieuwe Parklaan in Den Haag, maakte een eind aan zijn leven. Hij was pas 49 jaar.

Dat is nu zestien jaar geleden, maar hier in de Tuin, denk ik weer aan mijn collega Henk, aan zijn zus, aan zijn dochter Kimberly, aan zijn collega's.

En ook aan vorig jaar, toen we onze collega Jeroen Leuwerink verloren door een noodlottig ongeval.

Op verzoek van zijn familie wordt Jeroen volgend jaar in de Tuin bijgeschreven.

Zo verschillend als we omgaan met onze rouw, zo veelkleurig is de betekenis van de Tuin van Bezinning.

Het is de plek waar we onze pijn, ons verdriet, onze boosheid, maar ook onze trots kunnen delen.

De Tuin van Bezinning is ontworpen in de vorm van een blad, een acanthus.

Met nerven die de wandelpaden door de Tuin vormen.

Ik hoorde dat de acanthus symbool staat voor de beproevingen van leven en dood, die de overledene heeft overwonnen.

Dat er een oud verhaal is over een acanthus, die op het graf van een held groeit.

En daarmee herinnert de Tuin ons ook aan de schaduwkant van ons vak.

Een vak dat veiligheid brengt voor anderen, maar risico's voor onszelf.

Nog geen drie weken geleden grepen collega's met gevaar voor eigen leven in toen zware criminelen een overval pleegden op een geldtransport in Amsterdam-Noord.

Tijdens een achtervolging werden de collega's onder vuur genomen met automatische wapens.

Wie de beelden heeft gezien en de ooggetuigen gehoord, weet hoe veel geweld er tegen ons is gebruikt.

Hoe de kogels onze collega's om de oren vlogen.

Hoe de kogels insloegen bij enkele huizen van omwonenden.

Als ik aan dit incident denk, ben ik heel blij dat er geen bewoners en collega's zijn geraakt.

Dat we geen nieuwe naam hoeven bij te schrijven in deze Tuin.

Ook DAAR denk ik aan vandaag.

Het is vandaag de tweede keer dat we alleen op afstand bij elkaar kunnen zijn om onze 164 collega's te eren en te herdenken.

Maar al kan een arm om de schouder nog niet, een luisterend oor kan altijd.

Ik hoop dat we volgend jaar weer bij elkaar mogen komen, hier in de Tuin van Bezinning.

En dat we dan geen nieuwe naam hoeven uit te spreken.

Ik wens u een mooie herdenking en bijzondere herinneringen.